

Це буде так: в осінній день прозорий  
Перейдемо ми на свої дороги.  
Тяжке змагання наші душі зоре,  
Щоб колосились зерна перемоги.

І те, що мрією було роками,  
Все обернеться в дійсність і можливість, —  
Нам буде сонцем кожний кущ і камінь  
У ці хвилини — гострі і щасливі!

Подумать тільки: наші села й люди,  
А завтра прийдемо — до свого міста!  
Захоплять владно зголоднілі груди  
Своє повітря — тепле та іскристе!

Та звідкись сум зловіщий вітер вишле,  
Щоб кинуть серце у крижаний протяг:  
Усе нове... І до старої вишні  
Не вийде мати радісно напроти...

Душа з розбігу стане на сторожі,  
Щоб обережно, але гостро стежить  
Всі інші душі — зимні чи ворожі —  
І всі глибокі поміж ними межі.

І часто серце запалає болем,  
А щось гаряче аж за горло стисне,  
Коли над рідним, тим же самим полем  
Зависне інша, незнайома пісня.

Чекає все: і розпач, і образа,  
А рідний край нам буде — чужиною.  
Не треба смутку! Зберемось відразу,  
Щоб далі йти — дорогою одною.

Заметемо вогнем любови межі,  
Перейдемо убрід бурхливі води,  
Щоб взяти повно все, що нам належить,  
І злитись знову зі своїм народом.